

Arrest

nr. 125 428 van 11 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juni 2013 legt verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af met dhr. O.D, van Belgische nationaliteit. Op dezelfde dag dient verzoekster een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner van dhr. O.D, van Belgische nationaliteit.

Op 29 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 2 december 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, s" lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de, die op 11/06/2013 werd ingediend door:

Naam: R.

Voornamen: O. V.

Nationaliteit: Rusland

Geboortedatum: (...)1975

Geboorteplaats: Slavyanka

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ... '

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- schoolbewijs voor T. S., dochter van betrokkene, met vermelding van het adres van de referentiepersoon: dit attest toont aan dat de dochter van betrokkene tijdens het schooljaar 2012-2013 was ingeschreven als leerling in het Stella Matutina-Instituut te Wuustwezel. Het zegt niets over de exacte datum waarop betrokkene en haar dochter zijn ingetrokken bij de referentiepersoon.

Uit de gegevens uit het rijksregister blijkt dat betrokkenen minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden op het moment van de aanvraag.

Tevens bevat het administratieve dossier van betrokkene elementen die twijfels doen rijzen omtrent het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon:

- op 12.04.2012 weigerde de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Wuustwezel de huwelijksaanvraag van betrokkene en een derde, dhr. V.V., G.

- op 21.02.2013, amper 4 maanden voor de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging, diende betrokkene een aanvraag 9bis in bij de bevoegde diensten van stad Antwerpen. In het verzoekschrift meldt de advocaat van betrokkene dat 'vertoogster immers samenwoont met haar verloofde V. W., (...) Dat beiden zich zullen aanbieden bij de Ambtenaar van de Burgerlijke stand van Antwerpen voor het opstellen van een wettelijk geregistreerd partnerschap. (...) Dat aan de oprechtheid van deze relatie niet kan getwijfeld worden (...)'

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig act.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40*bis*, 40*ter* en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 52 Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de formele en materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het “*administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van de middelen zet verzoekster het volgende uiteen:

“1.

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

2.

Artikel 40bis Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

3. *Artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:*

(...)

4. *Eisende partij kan zich niet vinden in de argumentatie van de verwerende partij.*

Eisende partij is van oordeel dat daarentegen voldoende bewijzen door haar werden voorgelegd.

Zo heeft zij foto's bijgebracht, net als een schoolbewijs van T..

Eisende partij is inderdaad in mei 2013 een nieuwe relatie begonnen met O. B. van Belgische nationaliteit.

Zij zijn vanaf dan ook gaan samenwonen en een samenlevingscontract werd opgesteld.

Eisende partij en de heer O. B. wonen nog steeds samen.

In het verleden heeft eisende partij andere relaties gehad, die helaas gedoemd waren om te mislukken.

Dit neemt natuurlijk niet weg dat haar huidige relatie niet ernstig zou zijn.

Het is niet redelijk om haar verleden en meer specifiek de mislukte relaties tegen haar te gebruiken en haar dit kwalijk te nemen.

5.

Eisende partij stelt vast dat beiden zijn ingeschreven op hetzelfde adres en dat de referentiepersoon de huisvesting van eisende partij financiert.

Ook de dochter van eisende partij woont bij hen in en ook haar kosten worden gefinancierd door de referentiepersoon.

6.

Minstens dient te worden geoordeeld dat de criteria die verwerende partij in casu, rekening houdend met alle gegevens in deze zaak, hanteert, veel te streng zijn.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat de motivatie van verwerende partij niet kan worden weerhouden en zij dan ook de vernoemde artikelen heeft geschonden.

Minstens had de verwerende partij om aanvullende informatie kunnen vragen, of vragen om bepaalde zaken te verhelderen ofte verduidelijken.

7.

Het middel is gegrond.

(...)

Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij en de elementen van dit dossier.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Eisende partij verwijst naar de uiteenzetting hierboven en herneemt die eveneens onder dit tweede middel.

Het staat vast dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en alles behalve redelijk is geweest.

De bewijzen die eisende partij heeft bijgebracht zijn afdoende. Verwerende partij diende deze te aanvaarden als zijnde afdoende.

De voorgelegde bewijzen zijn voldoende. Eisende brengt meerdere foto's bij waaruit de relatie van eisende partij en de referentiepersoon blijkt.

Het schoolbewijs van T. bevestigt het gegeven dat eisende partij de referentiepersoon reeds geruime periode kent.

Eisende partij is in mei 2013 een nieuwe relatie begonnen met O. B. van Belgische nationaliteit.

Zij zijn vanaf dan ook gaan samenwonen en een samenlevingscontract werd opgesteld.

Eisende partij en de heer O. B. wonen ook nog steeds samen.

In het verleden heeft eisende partij andere relaties gehad, die helaas gedoemd waren om te mislukken.

Dit neemt natuurlijk niet weg dat haar huidige relatie niet ernstig zou zijn.

Het is niet redelijk om haar verleden en meer specifiek de mislukte relaties tegen haar te gebruiken en haar dit kwalijk te nemen.

Bovendien verblijven beiden op hetzelfde adres en wordt de huisvesting van eisende partij, net als deze van haar dochter gefinancierd door de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens in deze zaak en is in elk geval veel te streng geweest wat betreft haar beoordeling van de gegevens in deze zaak.

Had verwerende partij dan toch twijfels, dan had zij minstens de plicht om bijkomende informatie of een verheldering te vragen.

Dit heeft zij niet gedaan.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden."

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), gesteld dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Hierbij wordt aangegeven dat verzoekster niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met haar partner, nu niet werd aangetoond dat zij ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenveertig dagen omvatten ofwel een gemeenschappelijk kind hebben. Hierbij wordt telkens *in concreto* ingegaan op de door verzoekster aangebrachte stukken en toegelicht waarom deze niet volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie zoals bedoeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond,

derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Waar verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40ter van de vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een, overeenkomstig de wet, geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

*“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

In casu weigert de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om toelating tot verblijf omwille van het gegeven dat verzoekster niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met zijn partner, nu niet werd aangetoond dat zij ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenveertig dagen omvatten ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoekster betoogt dat de bewijzen wél voldoende zijn. Zij heeft foto's bijgebracht en een schoolbewijs en stelt een nieuwe relatie te zijn begonnen met dhr. O.B. sinds mei 2013.

Verzoekster betwist niet dat zij niet minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag van 11 juni 2013 onafgebroken hebben samengewoond aangezien zij pas op 11 juni 2013 een wettelijke verklaring van samenwoning hebben afgelegd. Zij betwist evenmin dat zij geen gemeenschappelijk kind hebben. De voorgelegde stukken moeten verweerder aldus toelaten vast te stellen dat verzoekster en haar partner elkaar minstens twee jaar kennen, voorafgaand aan de aanvraag en bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Verzoekster legt blijkens de stukken van het dossier en foto's voor en een schoolbewijs van haar dochter. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Verweerder oordeelt dat de ongedateerde foto's niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie is niet kennelijk onredelijk, nu verweerder niet kan nagaan wanneer deze foto's werden genomen. Verweerder oordeelt dat het schoolbewijs evenmin kan aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van hun relatie is ook niet kennelijk onredelijk aangezien dit schoolbewijs enkel aantoonde dat verzoeksters dochter was ingeschreven als leerling in een school te Wuustwezel tijdens het schooljaar 2012-2013.

maar het attest niets zegt over de datum waarop verzoekster en haar dochter zijn ingetrokken bij de referentiepersoon of een relatie zijn begonnen. Door te stellen dat de aangebrachte stukken wél afdoende bewijs leveren van hun relatie weerlegt verzoekster niet de pertinente motieven in de beslissing.

Bijkomend stelt verweerder vast dat er aan het duurzame en stabiele karakter van deze relatie kan worden getwijfeld aangezien verzoekster in 2012 een huwelijksaanvraag deed met dhr. V.V.G. en in 2013, amper vier maanden vóór de indiening van de huidige aanvraag een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend waarin zij aangaf samen te wonen met dhr. V.W. Verweerder dient aan de hand van de voorgelegde stukken en de gegevens waarvan hij kennis heeft na te gaan of verzoekster en haar partner elkaar minstens twee jaar kennen, voorafgaand aan de aanvraag en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat verweerder de bijkomende opmerkingen in verband met de andere relaties vermeldt, nu uit het bestaan van voorgaande relaties impliciet blijkt dat aan het duurzame en stabiele karakter in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet van de huidige relatie kan worden getwijfeld. Verzoekster kan aldus bezwaarlijk stellen dat de “*mislukte relaties*” tegen haar worden gebruikt.

Het betoog van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. De schending van de motiveringsplicht van een de aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar verzoekster stelt dat de “*criteria (...) veel te streng zijn*”, geeft zij kritiek op de wet, waarvan de beoordeling niet toekomt aan de Raad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoekster ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De Raad benadrukt hierbij ook dat een vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige informatie of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaten. Er blijkt ook niet welk belang verzoekster heeft bij haar betoog, nu zij op geen enkele wijze duidt welke “*bijkomende informatie of verheldering*” zij had kunnen geven die alsnog een andere beslissing hadden kunnen rechtvaardigen.

Het eerste en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.3 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Eisende partij heeft alhier haar familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van haar sociale en economische belangen ligt nu in België.”

Een terugkeer naar haar land van herkomst zal haar dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt. Een terugkeer zal het gevolg zijn van huidige beslissing gezien verwerende partij de beslissing neemt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Dit geldt niet enkel voor haarzelf maar natuurlijk ook voor haar dochter die in België ook haar sociaal en cultureel leven heeft opgebouwd, in België onderwijs volgt en ondertussen een grote vriendenkring heeft ontwikkeld.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Rusland terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten tengevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden."

3.4 Naast de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en dus niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing een scheiding zou teweeg brengen tussen verzoekster en haar partner, wijst de Raad op hetgeen volgt:

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar Belgische partner en op het sociaal en cultureel leven van haar dochter in België. Los van het gegeven dat verzoekster de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt, dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet is aangetoond en daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, stelt de Raad vast dat in ieder geval verzoekster niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds haar recht op een privé- en/of gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont verder niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn

die haar verhinderen om met haar nieuwe partner in haar land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met haar partner. Verzoekster en haar partner konden er, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoekster, ook niet van onwetend zijn dat de precaire of onwettige verblijfssituatie van verzoekster tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt en belet niet dat verzoekster alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als partner in een duurzame relatie van zodra zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden. Artikel 8 van het EVRM houdt, los van het gegeven dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de door verzoekster ingeroepen relatie niet wordt weerhouden als grond om verzoekster toe te laten tot een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belg, als dusdanig ook geen plicht tot formele motivering in.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN